

Po zaznajomieniu się z powyższą Umową Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 27 stycznia 1959 r.

L. S.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

160

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 7 marca 1959 r.

W sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Czechosłowacką o ostatecznym wytyczeniu granicy państwowej, podpisanej w Warszawie dnia 13 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 4 Umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Czechosłowacką o ostatecznym wytyczeniu granicy państwowej, podpisanej w Warszawie dnia 13 czerwca 1958 r., nastą-

piła w Pradze dnia 14 lutego 1959 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej Umowy.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

161

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 kwietnia 1959 r.

w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kolejowych świadczeń rentowych przez repatriantów.

Na podstawie art. 26 dekretu z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 55, poz. 273), zwanego dalej „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadczenia rentowe określone w niniejszym rozporządzeniu przysługują:

- 1) repatriantom, którzy powrócili z zagranicy do kraju po dniu 22 lipca 1944 r., jeżeli:
 - a) w dniu 31 sierpnia 1939 r. byli pracownikami przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” lub w tym dniu pobierali z funduszy tego przedsiębiorstwa świadczenia rentowe albo
 - b) poza granicami kraju byli zatrudnieni na kolei i zatrudnienie to ustало wskutek przyjazdu do Polski lub pobierali poza granicami kraju rentę starczą lub inwalidzką, a ostatnim ich zatrudnieniem przed uzyskaniem tej renty było zatrudnienie na kolei,
- 2) członkom rodzin osób wymienionych w pkt 1 bez względu na to, czy członkowie ci są repatriantami, czy też stale zamieszkiwali w kraju;
- 3) członkom rodzin po pracownikach, którzy w dniu 31 sierpnia 1939 r. byli zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” lub pobierali w tym dniu z funduszy tego przedsiębiorstwa świadczenia rentowe albo byli zatrudnieni ostatnio poza granicami kraju na kolei, a którzy

zmarli za granicą — jeżeli członkowie ci powrócili do kraju po dniu 22 lipca 1944 r.

§ 2. 1. Repatriantom i członkom ich rodzin przysługuje kolejowa renta według przepisów dekretu z uwzględnieniem zmian przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Przewidziany w art. 2 ust. 3 i w art. 25 ust. 3 dekretu warunek ponownego zatrudnienia na kolei po wyzwoleniu nie ma zastosowania do repatriantów.

§ 3. Repatriantom i członkom ich rodzin, którym władze lub instytucje zagraniczne wypłacały renty, przyznaje się renty na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli władze lub instytucje zagraniczne wstrzymały im wypłatę renty z powodu repatriacji.

§ 4. 1. Repatriantom, którzy w dniu 31 sierpnia 1939 r. byli zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”, zalicza się okresy późniejszego zatrudnienia za granicą do okresów zatrudnienia na kolei.

2. Ocenę, czy repatriant zajmował w zatrudnieniu na kolei za granicą stanowiska uprawniające do dodatku za wysługę lat, dokonuje się przez porównanie z odpowiednimi stanowiskami w kraju.

§ 5. 1. Za podstawę wymiaru kolejowej renty dla repatriantów przyjmuje się zarobek na stanowisku zajmowanym ostatnio na kolei.